

kousku, obejítí nutnost tohoto výkazu ohledně cizozemské akciové společnosti v Německu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmíněk § 16 nesp. říz.

Čís. 9796.

Obecní zaměstnanci.

Pro nárok obecního zaměstnance na výši odpočivných požitků jest rozhodné, jaké měl skutečné činné služební požitky při odchodu do výslužby, třebas tyto požitky byly v oné době přiznány obecním zaměstnancům jen prozatímně a teprve pak, když byl již ve výslužbě, byly zavedeny v téže míře trvale. Lhostejno, že obec nevydala zaměstnanci listinu o nové platové úpravě, stačí, že zvýšené služební požitky žalobci řádně platila až do doby, kdy ho přeložila do trvalé výslužby.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1930, Rv I 954/29.)

Žalobce, policejní komisař ve výslužbě, domáhal se na žalované obci mimo jiné doplacení rozdílů mezi odpočivným, jež mu bylo vyměřeno, a mezi odpočivným, na něž prý měl právo. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud přisoudil žalobci 14.024 Kč a uvedl v tomto směru v důvodech: Žalobce byl dán žalovanou obcí do výslužby proti své vůli z důvodů úsporných na základě zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n., kterým byly obce zmocněny, by ho obdobně použily při provádění úsporných opatření ohledně svých zaměstnanců (§ 28). Zákon tento blíže nestanoví, podle jakých zásad má býti výslužné v takovém případě zaměstnanci vyměřeno, nýbrž se omezuje jen na to, že v § 13 čís. 2 praví, že se tak má státi s »příslušným výslužným«. Z toho vyplývá, že, pokud jde o zaměstnance obecní, rozhoduje v první řadě smlouva a teprve v druhé řadě zákon. V souzeném případě vyplývá ze spisů žalované obce, že se její zastupitelství usneslo dne 3. března 1923 na tom, by služné jejich zaměstnanců bylo upraveno podle § 19 zákona ze dne 20. prosince 1922, čís. 394 sb. z. a n. podle míry požitků, práv a nároků zaměstnanců státních podle tohoto zákona a že ke konečné úpravě služného mělo dojíti po vydání prováděcích nařízení nebo, kdyby nevyšla, do konce roku 1923. V podobném smyslu vyznělo i usnesení zastupitelstva žalované obce ze dne 1. března 1924, což vysvítá z těchže spisů. Z těchže spisů lze konečně seznati, že se zastupitelství žalované obce usneslo dne 19. března 1927 na tom, by obecním zaměstnancům bylo služné upraveno způsobem podobným, jak stanoví zákon ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n. pro zaměstnance státní, a to definitivně. Mezi stranami není sporu o tom, že zaměstnancům žalované obce byly jejich požitky obcí ve smyslu shora uvedených usnesení vypláceny. Z toho vyplývá, že zaměstnanci žalované obce byli z její vůle a za jejich souhlasu, pokud jde o jejich požitky, postaveni na roveň zaměstnancům státním a to jak po dobu činné služby, tak i po odchodu z ní. Z toho,

že úprava požitků zaměstnanců žalované obce po způsobu zaměstnanců státních byla v době žalobcova odchodu do výslužby jen prozatímná, nic pro žalovanou stranu nevyplývá, poněvadž nejen že tento prozatímní stav nikdy neodstranila, nýbrž jej naopak v roce 1927 přeměnila ve stav trvalý. Pak však mělo býti žalobci, jenž v době prvých dvou usnesení zastupitelstva žalované obce byl ještě v jejích službách, vyměřeno výslužné podle předpisů platných pro zaměstnance státní. Přihlíží-li se však k těmto předpisům, nelze upříti oprávnění žalobcovu stanovisku, pokud jde o výši odpočivného. V dalším odůvodnil odvolací soud podrobně výši přisouzeného peníze.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Napadený rozsudek správně rozpoznal, že platová úprava, na níž se usneslo obecní zastupitelstvo formálně bezvadně ve schůzích ze dne 3. března 1923 a ze dne 1. března 1924 a již také skutečně provedlo, zavazovala žalovanou obec i když byla usnesena jen jako prozatímní, t. j. s výhradou, než bude provedena konečná úprava podle očekávaného prováděcího nařízení k zákonu ze dne 20. prosince 1922, čís. 394 sb. z. a n., při níž mohly po případě přiznané služební platy podle zásady § 19 tohoto zákona býti i sníženy a znova upraveny. Dále odvolací soud z usnesení obecního zastupitelstva ze dne 19. března 1927 výstižně dolíčil, že vyhrazeného snížení služebních požitků při konečné úpravě platů obecních zaměstnanců použito nebylo, nýbrž že prozatímní úprava byla v roce 1927 přijata jako trvalá. Byl-li žalobci podle oněch dvou usnesení obecního zastupitelstva služební plat až do vstupu do výslužby skutečně plněn, nemůže žalovaná obec důvodně namítati, že při určení pensijní základny nemělo býti hleděno k jeho požitkům na služném a přídavných, jichž se mu dostalo na základě výše dotčených pravoplatných usnesení žalované obce, upravujících jeho služební požitky na stejnou míru se zřízenci státními rovnocenné skupiny ve smyslu zákona čís. 394/1922 sb. z. a n., nýbrž že prý měl býti posuzován jen podle zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n., jemuž se dříve ve smyslu § 25 zák. podrobil. Žalovaná nemůže se ani dovolávati platové úpravy v jeho dřívějších dekretch, poněvadž zákon čís. 16/1920 sb. z. a n., ustanoviv v § 11 nejmenší základní služné obecních zaměstnanců, výslovně přiznal obecním zastupitelstvům oprávnění k vyšší úpravě služného a žalobci dostalo se právě v rámci tohoto zákonného ustanovení a v mezích předpisů § 19 zákona čís. 394/1922 sb. z. a n. novou platovou úpravou požitků vyšších. Výsledek kárného žalobcova řízení a 2 roky suspense byly hodnoceny nižšími soudy při určení jeho pensijní základny a zamítnutí žalobcova nároku v tomto směru nebylo dovoláním ani napadeno. Dovolání žalované obce mylně dovozuje, že žalobci nemůže býti pensijní základna propočtena podle služebních požitků, které byly obecním zaměstnancům v činné službě konečně přiznány teprve od 1. ledna 1926, poněvadž byl již dříve, k 1. dubnu 1925 přeložen podle zákona čís. 286/1924 do trvalé výslužby, a že, an prý

podle § 15 (5) a § 28 tohoto zákona zanikl jeho nárok na znovupřijetí do služby, pozbyl zároveň i veškerých dalších nároků z důvodu veřejné činné služby a že se proto nemůže dovolávat platové úpravy, zavedené konečně teprve od 1. ledna 1926, kdy byl již ve výslužbě. Bylo již shora dolíčeno, že pro žalobcův nárok jest rozhodné, jaké měl skutečné činné služební požitky při odchodu do výslužby, a nesejde na tom, že tyto požitky byly přiznány obecním zaměstnancům nejprve prozatímně, nýbrž stačí, že pravoplatnými projevy vůle žalované obce, t. j. usnesením jejího obecního zastupitelstva ze dne 3. března 1923 a ze dne 1. března 1924 byly požitky ustanoveny a její vůle i realizována tím, že zvýšené požitky byly také skutečně plněny, — byť teprve od 1. ledna 1926 byly zavedeny ve stejné míře trvale. Právem proto napadený rozsudek přijal za podklad pro určení žalobcovy pensijní základny poslední služební plat, který mu byl vyplácen v době, kdy byl přeložen do výslužby, t. j. dne 1. dubna 1925, neboť nešlo tu jen o dobrovolný jednostranný úkon, se strany žalované obec libovolně odvolatelný, jak míní dovolatelka, — neboť usneseními obecního zastupitelstva a skutečnou výplátou zvýšených požitků získali zaměstnanci právní základ pro nárok na nově upravené požitky, dokud nedošlo k vyhražené jiné úpravě definitivní, což se však podle zjištění nižších soudů ani později nestalo. — Jest proto i lhostejno, že teprve v roce 1926 byla platová úprava provedena individuálně (doručením dekretů jednotlivcům), ježto šlo právě již jen o provedení (individuálními propočty) zásady, přijaté usneseními obecního zastupitelstva ze dne 1. března 1924. V době, kdy se stala úprava služebních požitků žalobci, byl v platnosti předpis § 11 odst. II zákona čis. 16/1920, připouštějící zvýšení služného obecním zastupitelstvem, ovšem jen do výše a v mezích § 19 zák. čis. 394/1922 sb. z. a n. a žalovaná obec neprávem se dovolává předpisů platového zákona z doby pozdější (čis. 103/1926). Ani z toho, že žalovaná obec nevydala žalobci listinu (dekret) o nové úpravě platové, nemůže pro sebe nic vytěžit, ana usnesené zvýšené služební požitky žalobci řádně platila až do doby, kdy ho přeložila do trvalé výslužby, ježto žalobci bylo vyměřiti výslužné podle ročního platu, který v činné službě posléze bral.

Čís. 9797.

Nárok na zaplacení smluvní pokuty není vázán na důkaz neb aspoň na tvrzení skutečně vzešlé škody. Bylo-li o žalobě na zaplacení smluvní pokuty uznáno rozsudkem pro zmeškání podle § 442, první odstavec, c. ř. s., není právního základu pro zmírnění pokuty. Nebylo-li ani v žalobě ani ve smlouvě zmínky o solidárním závazku osob zavázaných k zaplacení smluvní pokuty, nelze odsouditi k jejímu solidárnímu plnění.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1930, Rv I 421/30.)

Jde o týž případ, o němž jedná čis. sb. 9794. O d v o l a c í s o u d ohledně zletilé žalované potvrdil rozsudek prvního soudu, jímž byla tato žalovaná odsouzena k zaplacení 12.000 Kč.